

нови трудове и прѣзъ чиито тихи мѣсеци душата зажеднява за открити простори и злачни падини, за рало и за мотика, за жътва и за коситба...

— Не е ли това единъ животъ на красота и творчество? — се питаше огнетената отъ ужаситѣ на войната душа. Не е ли като да си слушалъ бабини Красини приказки и когато е разкрита светая светихъ съ своя рай, тамъ нѣгдѣ се изправя Шекспиръ съ голѣмия въпросъ: да бжде или да не бжде? Дохожда послѣ силния Еленинъ съ страдающия Фаустъ и най-сетнѣ се разкрива великата човѣщина на първия християнинъ Толстой, който посочи на хората, че прѣзъ плодотворния трудъ е пжтя на прѣвъзмогването...

Азъ се питахъ, а прѣдъ погледа ми се мѣркаха нискитѣ хижи на родно село, сгушили се подъ сѣнката на извишили тополи и брѣстове; виждахъ смръкналитѣ лица на жени и дѣца, колѣничили прѣдъ иконостаса и се молятъ, молятъ се прѣзъ сълзи за бащи и мже, за братя и близки, които чезнатъ тукъ по бранни полета!

И ржката ми неволно осѣни съ кръстъ морни гърди; и устнитѣ неволно прошепнаха:

— Запази ме Господи да се върна живъ и здравъ въ родно село!

